

Sprawa C-687/23

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

15 listopada 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Tribunal Supremo (Hiszpania)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

2 listopada 2023 r.

Strona wnosząca skargę kasacyjną:

D.E.

Strona przeciwna:

Banco Santander, S.A.

TRIBUNAL SUPREMO, SALA PRIMERA DE LO CIVIL (sąd najwyższy, pierwsza izba cywilna, Hiszpania).

[...] [kwestie proceduralne]

TRIBUNAL SUPREMO

Sala de lo Civil (sąd najwyższy, izba cywilna)

Postanowienie nr /

[...] [skład orzekający]

Madryt, dnia 2 listopada 2023 r.

[...] [sędzia sprawozdawca]

OKOLICZNOŚCI POWSTANIA SPORU

PO PIERWSZE. *Istotne okoliczności faktyczne.*

1. Banco Popular Español, S.A. (zwany dalej Banco Popular) dokonał emisji „Bonos Popular I/2010 Capital Convertible 8 %” (obligacji Banco Popular I/2010 z kapitałem zamiennym wynoszącym 8 %) [zwanych również „Bonos Subordinados Canjeables por Obligaciones Subordinadas de Banco Popular Español, S.A. I/2009” („obligacjami podporządkowanymi podlegającymi zamianie na obligacje podporządkowane Banco Popular Español, S.A. I/2009”)].

W dniu 3 października 2009 r. D.E., jako jedyny członek zarządu spółki Lera Blava, S.L.U., objął 15 takich obligacji zamiennych na łączną kwotę 15 000 EUR.

W maju 2012 r. D.E., również w imieniu Lera Blava, S.L.U., zgodził się na zamianę tych obligacji podporządkowanych I/2009, których termin zapadalności przypadał w październiku 2013 r., na inne obligacje podlegające obowiązkowej zamianie (II/2012), których termin zapadalności przypadał w listopadzie 2015 r.

W dniu 14 stycznia 2013 r., w ramach wypłaty zaległych wynagrodzeń spółka przyznała D.E. prawo posiadania tych obligacji zamiennych, przy czym bank wyraził zgodę na to wstąpienie D.E. w prawa posiadacza obligacji w dniu 22 lutego 2013 r.

Obligacje podporządkowane podlegające obowiązkowej zamianie (II/2012) były przedmiotem obowiązkowej zamiany na akcje Banco Popular w dniu 25 listopada 2015 r.

2. W dniu 7 czerwca 2017 r. Komisja Europejska przyjęła decyzję (UE) 2017/1246 zatwierdzającą program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español S.A. (Dz.U. 2017, L 178, s. 15); Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) przyjęła decyzję SRB/EES/2017/08, która uruchomiła program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular.

Przyjęty mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji polegał na zbyciu przedsiębiorstwa poprzez przeniesienie akcji na nabywcę, Banco Santander, który nabył je za kwotę 1 EUR.

Decyzja SRB/EES/2017/08 SRB została wykonana decyzją Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (funduszu na rzecz uporządkowanej restrukturyzacji banków, Hiszpania; zwanego dalej FROB) – jako Autoridad de Resolución Ejecutiva (organu wykonawczego ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji) zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. d) Ley (ustawy) 11/2015 z dnia 18 czerwca 2015 r. – z dnia 7 czerwca 2017 r. (BOE nr 155 z dnia 30 czerwca 2017 r., s. 55470).

FROB podjął decyzję o obniżeniu istniejącego wówczas kapitału zakładowego Banco Popular Español do 0 EUR poprzez umorzenie wszystkich znajdujących się w obrocie akcji w celu utworzenia dobrowolnej rezerwy niepodlegającej dystrybucji. W tym czasie D.E. przestał być posiadaczem akcji, które otrzymał

w drodze zamiany subskrybowanych obligacji, nie otrzymując żadnego wynagrodzenia.

3. W następstwie działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjętych przez FROB w wykonaniu decyzji SRB Banco Santander nabył wszystkie nowo wyemitowane akcje Banco Popular, których emisja wynikała z zamiany instrumentów kapitałowych w Tier II na nowo wyemitowane akcje, a o której zdecydowano we wspomnianej decyzji FROB. Następnie w 2018 r. Banco Santander, w drodze połączenia przez przejęcie Banco Popular, stał się następcą prawnym na zasadzie sukcesji uniwersalnej Banco Popular, którego osobowość prawną wygasła.

PO DRUGIE. *Spór sądowy leżący u podstaw odesłania prejudycjalnego. Orzeczenia wydane w pierwszej i drugiej instancji.*

1. W październiku 2016 r. D.E. wniósł pozew przeciwko Banco Popular, w którym żądał stwierdzenia nieważności nabycia zamiennych obligacji podporządkowanych ze względu na wadę oświadczenia woli i nakazania zwrotu kwoty pierwotnie zainwestowanej (15 000 EUR) powiększonej o odsetki ustawowe od dnia subskrypcji produktu. Tytułem żądania ewentualnego wniósł on o odszkodowanie z tytułu naruszenia przez stronę przeciwną ustawowych obowiązków informacyjnych przy subskrypcji obligacji w 2009 r. i ich późniejszej zamianie w 2012 r. Wnoszący skargę kasacyjną opiera swoje żądanie na tym, że udzielono mu błędnych informacji przy sprzedaży produktu w świetle wymogów wynikających z przepisów MiFID.

2. Rozpatrujący spór Juzgado de Primera Instancia (sąd pierwszej instancji) uwzględnił powództwo i stwierdził nieważność subskrypcji obligacji podporządkowanych podlegających obowiązkowej zamianie.

3. Bank będący stroną przeciwną wniósł apelację od tego wyroku, którą uwzględnił Audiencia Provincial (sąd okręgowy), uwzględniając zarzut dotyczący braku legitymacji procesowej D.E.

PO TRZECIE. *Postępowanie w przedmiocie skargi kasacyjnej zawisłej przed Tribunal Supremo (sądem najwyższym, Hiszpania), w ramach którego postanowiono wystąpić z niniejszym odesłaniem prejudycjalnym.*

1. Wnoszący skargę kasacyjną złożył skargę kasacyjną od wyroku Audiencia Provincial (sądu okręgowego). Skarga kasacyjna skupia się na odmowie uznania legitymacji procesowej w zakresie, w jakim uznano, że przeniesienie prawa posiadania obligacji spółki na członka jej zarządu i jedyne akcjonariusza było ważne.

Gdyby zarzut ten został uwzględniony, należałoby orzec w przedmiocie nieważności nabycia obligacji podporządkowanych I/2009 i ich późniejszej zamiany na inne obligacje podporządkowane podlegające obowiązkowej zamianie (II/2012).

2. W trakcie rozpoznawania skargi kasacyjnej sąd postanowił wysłuchać stron w przedmiocie zasadności wystąpienia do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym. Obie strony sprzeciwiły się wystąpieniu z odesłaniem prejudycjalnym.

PO CZWARTE. [...] [określenie stron i ich przedstawicieli]

UZASADNIENIE

PO PIERWSZE. *Prawo Unii Europejskiej*

Niniejsze odesłanie prejudycjalne stanowi uzupełnienie odesłania prejudycjalnego, które sąd odsyłający wniósł postanowieniem z dnia 15 grudnia 2022 r. Mające zastosowanie przepisy prawa Unii Europejskiej są takie same i przedstawiono je zwięźle poniżej:

- a) artykuł 34 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (zwanej dalej „dyrektywą 2014/59/UE”).
- b) artykuł 53 ust. 1 i 3 dyrektywy 2014/59/UE.
- c) oraz art. 60 ust. 2 lit. a), b) i c) dyrektywy 2014/59/UE.

Dyrektywa 2014/59/UE została transponowana w Hiszpanii Ley 11/2015, de 18 de junio, de recuperación y resolución de entidades de crédito y empresas de servicios de inversión (ustawą 11/2015 z dnia 18 czerwca 2015 r. o działaniach naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zwaną dalej „ustawą 11/2015”), której szereg przepisów stanowi powtórzenie w identycznym lub podobnym brzmieniu przepisów wspomnianej dyrektywy, które zostały przytoczone w poprzednich akapitach.

To odesłanie prejudycjalne wpisuje się również w orzecznictwo wynikające z wyroku wydanego przez Trybunał w dniu 5 maja 2022 r. w sprawie C-410/20 (EU:C:2022:351).

PO DRUGIE. *Uzasadnienie odesłania prejudycjalnego. Wątpliwości powstałe w związku z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 5 maja 2022 r. (C-410/20)*

1. Sądy hiszpańskie dokonały rozbieżnych wykładni różnych przepisów dyrektywy 2014/59/UE w odniesieniu do działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular, które to wykładnie doprowadziły do różnych rozstrzygnięć sporów. Spowodowało to znaczną liczbę skarg kasacyjnych, które zostały wniesione w tej kwestii do Tribunal Supremo (sądu najwyższego).

2. W wyroku Trybunału z dnia 5 maja 2022 r., C-410/20 (EU:C:2022:351), przedstawiono wykładnię, jaką należy przyjąć w odniesieniu do przepisów art. 34 ust. 1 lit. a) w związku z art. 53 ust. 1 i 3 oraz art. 60 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) i c) dyrektywy 2014/59/UE w zakresie (i) powództw o stwierdzenie odpowiedzialności za informacje zawarte w prospekcie emisyjnym oraz powództw o stwierdzenie nieważności umowy subskrypcji akcji Banco Popular, (ii) nabytych w ramach publicznej oferty subskrypcji, (iii) które podlegały umorzeniu w ramach postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tego banku, (iv) wniesionych przez osoby, które były posiadaczami takich akcji Banco Popular przed rozpoczęciem postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

3. W postępowaniu głównym, w którym złożony został niniejszy wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, obligacje podporządkowane podlegające obowiązkowej zamianie na akcje Banco Popular I/2009 i ich późniejsza zamiana na inne obligacje podporządkowane podlegające obowiązkowej zamianie (II/2012) nie odpowiadają żadnemu z dodatkowych instrumentów kapitałowych, które zostały umorzone lub wygasły na mocy programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular. W dniu 25 listopada 2015 r. obligacje te zostały jednak zamienione na lub przekształcone w akcje Banco Popular zgodnie z warunkami emisji, do której należały (seria II/2012). Wnoszący skargę kasacyjną był w posiadaniu tych akcji od dnia zamiany do dnia 7 czerwca 2017 r., kiedy to zostały one umorzone wraz z pozostałymi akcjami tworzącymi kapitał zakładowy na mocy programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular.

Ponieważ owe obligacje zostały zamienione na akcje Banco Popular w dniu 25 listopada 2015 r. przed wydaniem decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku (7 czerwca 2017 r.), wydaje się oczywiste, że skuteczność programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma również wpływ na akcje nabyte w ramach tej zamiany przez wnoszącego skargę kasacyjną i posiadane przez niego w dniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wraz z wynikającym z tego umorzeniem, ponieważ pierwsze z działań podjętych w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez Comisión Rectora (radę zarządzającą) FROB w dniu 7 czerwca 2017 r. polegało na „obniżeniu obecnego kapitału zakładowego Banco Popular Español, S.A. z kwoty 2 098 429 046,00 EUR do kwoty 0 EUR poprzez umorzenie wszystkich obecnie znajdujących się w obrocie akcji [...]”, niezależnie od podstawy nabycia akcji.

W niniejszej sprawie pojawia się wątpliwość, częściowo pokrywająca się z tą, która była przedmiotem odesłania prejudycjalnego wniesionego postanowieniem z dnia 15 grudnia 2022 r. Powstała wątpliwość dotyczy zakresu skutku zwolnienia Banco Santander, który wstąpił w ogół praw i obowiązków Banco Popular, z jakichkolwiek zobowiązań lub odpowiedzialności, w szczególności w odniesieniu do wierzytelności lub należności, która wynikałaby z wyroku stwierdzającego nieważność subskrypcji obligacji podporządkowanych podlegających obowiązkowej zamianie na akcje I/2009 i obligacji nabytych później w drodze zamiany II/2012 oraz nakazującego zwrot kwot pierwotnie zapłaconych z tytułu nabycia tych obligacji (15 000 EUR), biorąc pod uwagę, że te obligacje podporządkowane podlegające zamianie na akcje nie stanowią części dodatkowych instrumentów kapitałowych, których dotyczą działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular, lecz że zostały one ostatecznie zamienione na akcje tego samego banku zgodnie z ich emisją przed podjęciem wspomnianych działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

W niniejszej sprawie wariant uzasadniający rozszerzenie wcześniej wniesionego odesłania prejudycjalnego polega na tym, że powództwo o stwierdzenie nieważności zostało wytoczone przed zakończeniem postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku. Wątpliwość w niniejszej sprawie dotyczy zatem tego, czy ta wierzytelność lub należność stanowi zobowiązanie, o którym mowa w art. 53 ust. 3 dyrektywy, jeżeli powództwo zostało wniesione po zakończeniu postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku, zważywszy na ustanowiony w tym przepisie wyjątek dotyczący „zobowiązań nienależnych”.

Pytanie to nasuwa się dlatego, że – jak Trybunał podkreślił w wyroku z dnia 5 maja 2022 r. – art. 53 ust. 3 dyrektywy 2014/59/WE stanowi, że „jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obniża do zera wysokość kwoty głównej zobowiązania lub pozostającej do spłaty kwoty zobowiązania, wszelkie **wynikające w stosunku do niego zobowiązania lub roszczenia, które nie są należne** w chwili wykonania uprawnienia, są do wszelkich celów traktowane jako spłacone i nie jest możliwe ich dochodzenie w żadnym późniejszym postępowaniu prowadzonym w odniesieniu do instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub jakiegokolwiek podmiotu będącego jej następcą, w przypadku jakiegokolwiek późniejszej likwidacji” [wyróżnienie dodane]. Podobnie w tym samym wyroku Trybunał podkreślił również, że art. 60 ust. 2 tej dyrektywy, w odniesieniu do przepisów dotyczących umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych, stanowi, iż „w przypadku gdy umarza się kwotę główną odpowiedniego instrumentu kapitałowego:

[...] b) **następuje zniesienie zobowiązań** w stosunku do posiadacza odpowiedniego instrumentu kapitałowego wynikających z kwoty danego instrumentu, która została umorzona, lub powstałych w związku z tą kwotą, **z wyjątkiem narosłych już ewentualnie zobowiązań** oraz ewentualnych zobowiązań z tytułu szkód, które mogą powstać w wyniku odwołania

kwestionującego legalność wykonania uprawnienia do umorzenia” [wyróżnienie dodane].

4. W sprawie rozpatrywanej w postępowaniu głównym, której dotyczy niniejszy wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, obligacje zamienne stały się wymagalne i zostały zamienione na akcje przed wszczęciem postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular, a powództwo o stwierdzenie nieważności również zostało wytoczone przed wszczęciem tego postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

5. Jak już wskazano, mimo iż wyrok Trybunału z dnia 5 maja 2022 r. dotyczy „os[ób], które nabyły udziały w publicznej ofercie subskrypcji wyemitowanej przez tę instytucję lub firmę przed wszczęciem postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, zawarto w nim pewne uwagi, które są istotne dla niniejszej sprawy.

Po pierwsze, przypomniano w nim, że zgodnie z art. 34 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy 2014/59 „to akcjonariusze, a po nich wierzyciele, instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej objętej procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji muszą w pierwszej kolejności ponieść straty w wyniku przeprowadzenia tego postępowania”. W szczególności, zgodnie z art. 53 ust. 3 tej dyrektywy, „jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obniża do zera wysokość kwoty głównej zobowiązania lub pozostającej do spłaty kwoty zobowiązania, wszelkie **wynikające w stosunku do niego zobowiązania lub roszczenia, które nie są należne** w chwili wykonania uprawnienia, są do wszelkich celów traktowane jako spłacone i nie jest możliwe ich dochodzenie w żadnym późniejszym postępowaniu prowadzonym w odniesieniu do instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub jakiegokolwiek podmiotu będącego jej następcą, w przypadku jakiegokolwiek późniejszej likwidacji” (pkt 33).

Ponadto w wyroku tym dodano, że art. „60 dyrektywy 2014/59, dotyczący umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych, stanowi w ust. 2 akapit pierwszy lit. b), że następuje zniesienie zobowiązań w stosunku do posiadacza umorzonych instrumentów kapitałowych, na podstawie decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, **z wyjątkiem narosłych już ewentualnie zobowiązań** oraz ewentualnych zobowiązań z tytułu szkód, które mogą powstać w wyniku odwołania kwestionującego legalność wykonania uprawnienia do umorzenia”.

W prawie hiszpańskim „zdarzenie powodujące powstanie obowiązku” oznacza moment, w którym powstaje prawo do żądania wykonania zobowiązania, „Termin wymagalności” oznacza zaś koniec okresu wyznaczonego na wykonanie zobowiązania, od którego staje się ono wymagalne.

Natomiast w niniejszej sprawie ewentualny wyrok nakazujący zwrot kwoty pierwotnie zapłaconej w celu nabycia obligacji zamiennych w wyniku stwierdzenia nieważności ich subskrypcji i późniejszej zamiany nie odpowiada żadnemu zobowiązaniu lub odpowiedzialności z tytułu „wykonania uprawnienia do umorzenia”, lecz z wprowadzenia do obrotu produktów finansowych, z których składała się pierwotnie inwestycja. Innymi słowy, nie ma on podstawy w utracie wartości inwestycji w wyniku umorzenia akcji, lecz ma swoje źródło w zobowiązaniach wynikających z pierwotnej transakcji subskrypcji obligacji, zamienionych następnie na akcje.

W tym względzie fakt, że ewentualne roszczenie odszkodowawcze powstało na drodze pozasądowej (a zatem należałoby uznać je za należne) i jest wymagalne (ze względu na brak powiązania jego powstania z konkretnym terminem), nie stoi na przeszkodzie zakwalifikowaniu go jako „roszczenia warunkowego” do czasu jego ostatecznego sądowego stwierdzenia (lub wyłączenia) i w związku z tym wydaje się zasadne, aby roszczenia w takiej sytuacji (rzeczywistego lub potencjalnego sporu sądowego) mogły zostać uwzględnione w ostrożnej wycenie zobowiązań podmiotu, od którego dochodzi się odszkodowania lub zwrotu w wyniku wprowadzenia do obrotu tych właśnie produktów finansowych.

6. Gdyby przyjąć, że te zobowiązania, które mogłyby wynikać z ewentualnej odpowiedzialności za wprowadzenie do obrotu obligacji podporządkowanych podlegających obowiązkowej zamianie na akcje, nie wchodzi w żadnym przypadku w zakres tych „narosłych już ewentualnie zobowiązań”, których dotyczy wyłączenie zwalniające ze skutków umorzenia zawarte w art. 60 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2014/59, ani zobowiązań lub wierzytelności już wymagalnych w chwili wszczęcia postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular, o których mowa w art. 53 ust. 3 dyrektywy 2014/59, to D.E. nie miałby legitymacji do wniesienia powództwa, które wniósł przeciwko Banco Santander, a które jest przedmiotem rozpatrywanej przez sąd odsyłający skargi kasacyjnej.

SENTENCJA

SĄD POSTANAWIA: [...] zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z następującym wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

Czy przepisy art. 34 ust. 1 lit. a) i b) w związku z art. 53 ust. 1 i 3 oraz art. 60 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) i c) dyrektywy 2014/59/UE należy interpretować w ten sposób, że ewentualna wierzytelność lub należność wynikająca z wyroku nakazującego naprawienie szkody wydanego wobec podmiotu, który wstąpił w prawa Banco Popular, w wyniku powództwa o stwierdzenie odpowiedzialności wynikającego z wprowadzenia do obrotu produktu finansowego (obligacji podporządkowanych podlegających obowiązkowej zamianie na akcje tego samego banku), niezaliczanego do dodatkowych instrumentów kapitałowych, o których mowa w działaniach w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej

likwidacji Banco Popular, który to produkt finansowy został zamieniony na akcje banku przed przyjęciem działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku (7 czerwca 2017 r.), mogłaby zostać uznana za zobowiązanie, którego dotyczą przepisy o umorzeniu lub wygaśnięciu zawarte w art. 53 ust. 3 dyrektywy 2014/59, a zatem za zobowiązanie lub roszczenie „nienależne”, w związku z czym zostałaby uznana za spłaconą i nie byłoby możliwe jej dochodzenie wobec Banco Santander jako następcy prawnego Banco Popular, jeśli powództwo, którego skutkiem byłby ten wyrok nakazujący naprawienie szkody, zostałyby wniesione **przed zakończeniem** postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku?

Czy też przeciwnie, przepisy te należy interpretować w ten sposób, że wspomniana wierzytelność lub należność stanowiłaby zobowiązanie lub roszczenie „należne” (art. 53 ust. 3 dyrektywy) lub „narosłe już zobowiązanie” w chwili restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku [art. 60 ust. 2 lit. b)] i jako takie wyłączone ze skutków uznania za spłacone lub anulowania tych zobowiązań lub roszczeń, a zatem jej dochodzenie wobec Banco Santander jako następcy prawnego Banco Popular byłoby możliwe, nawet jeśli powództwo, którego skutkiem byłby ten wyrok nakazujący naprawienie szkody, zostałyby wniesione **przed zakończeniem** postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku?

[...] [końcowe kwestie proceduralne i podpisy sędziów]